

тенъ стонъ и очитъ ѱ се изцъклиха и замръзнаха. Тогава почна кървавъ пиръ: вълчицата кжсаше цѣли части отъ овцата, дѣвчеше ги, премижала отъ блажена наслада, и хвърляше разкървавената плътъ направо въ лакомитъ уста на малкитъ. Свободнитъ се опитваха да рѣфатъ сами, блъскаха се, хапъха се и чакаха редъ при старата. . . .

Но този пжтъ гощавката свърши ненадейно преди времъ. Въ разгара на хищното боричкане вълчицата спрѣ да дѣвче, отвори очи и вдигна глава, съ наострени уши. Личеше, че се вслушва напрегнато. Това трая само мигъ. После тя скочи неспокойна и се озърташе наоколо. Малкитъ сжщо спрѣха и я загледаха неспокойно. Последва глухо ръмжене на майката и удари съ жби. Въ мигъ малкитъ се намѣриха свити въ дъното на леговището.

Сега вече и тѣ дочуваха много ясно гърмежитъ, думкането и виковетъ. Безпокойството на старата се усили. Тя направи нѣколко почти несъзнателни прибѣжки налѣво и дѣсно, върна се, спрѣ се съ леко поскимтяване, заобиколи бързо дървото. За единъ мигъ се вмъкна въ леговището, изкочи оттамъ прихванала съ уста отзадъ презъ шията едно отъ малкитъ. Но огледа плахо гората и го положи долу. Малкото постоя тамъ като замаяно, скочи и допълзѣ назадъ въ леговището. Последва го и старата. Тя се сви, издаде навънъ глава и гледаше съ пламтящъ погледъ, като отъ време на време удряше ядовито челюсти, като че захапваше невидимъ врагъ.

Ала не — вълчицата сѣщаше врага, виждаше го вече. Изведнажъ на поляната изкочи съ лай грамадно рунтаво куче. Въ следния мигъ откъмъ леговището се метна напредъ нѣщо черно, чу се ревъ на сборичкани животни, оглушителенъ гръмъ растресе гората и презъ синия барутенъ димъ на поляната дотичаха двама овчари. Кръстосаха се дрѣновицитъ веднажъ—два пжти и на поляната се простна вълчицата, ранена и омаломощена.